

Elizabethan Poetry (1558 - 1603)

รัชสมัยของ Queen Elizabeth ที่ 1 (1558-1603) นับได้ว่าเป็นยุคทองของวรรณคดีอังกฤษ วรรณคดีอังกฤษในยุคนั้นเจริญขึ้นมากทั้งทางด้านการละครและทางด้านคำประพันธ์ ร้อยกรองประเภทที่เรียกว่า lyrics ซึ่งแตกต่างกับคำประพันธ์ร้อยกรองประเภทเล่าเรื่อง (narrative poetry) ที่นักศึกษาค้นพบมาในเมทีแล้ว คำประพันธ์ร้อยกรองที่เรียกว่า lyrics เป็นที่นิยมกันมากในสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 Tottel ได้รวบรวม lyrics ที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นและพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือที่มีชื่อว่า Tottel's Miscellany พิมพ์ในปี 1557

Lyrics ต่างกับ ballads คือ lyrics ไม่ได้เล่าเรื่องราว แต่เป็นคำประพันธ์ร้อยกรองที่แสดงอารมณ์ ความคิด ความรู้สึก ซึ่งอาจเป็นของกวีเอง หรือที่กวีสมมติขึ้น เช่น ความคิดเห็น ความรู้สึก เกี่ยวกับความรัก ความตาย ความไม่สมหวัง ความสุข ฯลฯ อารมณ์ที่กวีแสดงออกมาใน lyric นั้น อาจเป็นอารมณ์ที่เศร้าหรือร่าเริงก็ได้ ดังนั้นความรู้สึกต่าง ๆ ที่อยู่ในประสบการณ์ของมนุษย์สามารถนำมาเขียนเป็นเนื้อหาของ lyric ได้ทั้งสิ้น โคลงที่เราพบอยู่ทุกวันนี้ตามวารสารหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ ก็จัดเป็นประเภท lyric ทั้งนี้ สันนิษฐานกันว่าคำว่า lyric มาจากคำว่า lyre ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง รูปร่างคล้ายพิณของพวกกรีกโบราณ ในสมัยนั้นคงหมายถึง คำประพันธ์ที่ร้องคลอไปกับเครื่องดนตรีชนิดนี้ lyrics ที่จะกล่าวถึงในหนังสือส่วนใหญ่อยู่ในสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 แต่มีบางบทที่อยู่ในสมัยใกล้เคียงกัน

เรื่องที่ยกมาเขียนกันใน lyric มีต่าง ๆ กัน มีทั้งเรื่องหนักและเรื่องเบา ๆ แบบขบขันสมัยของ Queen Elizabeth ที่ 1 ตรงกับยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (Renaissance) ซึ่งแพร่หลายในยุโรป ประมาณศตวรรษที่ 15 ถึง 16 มีการกลับไปสนใจอารยธรรมของกรีกโบราณอีกครั้ง ดังนั้นเราจึงพบได้ว่า โคลงบางโคลงในสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 เต็มไปด้วยถ้อยคำต่าง ๆ ที่ต้องอาศัยความรู้ทางเทพนิยายปรัมปรา (mythology) ของกรีกโบราณ เช่น โคลง Prothalamian ของ Edmund Spenser เป็นต้น มีหลายคำที่กล่าวถึงเทพของกรีกโบราณ

เรื่องที่เราพบกันมากใน lyric สมัย Queen Elizabeth ที่ 1 มีดังนี้

1. Lyric ที่เกี่ยวกับความรัก ทั้งความรักที่สมหวังและไม่สมหวัง ส่วนใหญ่กวีมักเขียนแสดงความรู้สึกผิดหวังที่คู่รักไม่รักตอบ

2. เรื่องเกี่ยวกับความตายและความไม่ยั่งยืนของสิ่งต่าง ๆ (mutability)

กวีเน้นเรื่องความสั้นของชีวิตมนุษย์ theme ที่นิยมใช้คือ carpe diem ซึ่งเห็น theme ที่แนะนำให้คุณแสวงหาความสุขให้มากที่สุดได้ในปัจจุบัน (to make most of today)

เพราะชีวิตคนเราสั้น lyric ที่มี theme นี้ เช่น "To the Virgins to Make Much of the Time" ของ Robert Herrick, "It Was a Lover" ของ Shakespeare เป็นต้น

3. เรื่องที่เกี่ยวกับชนบท มักมีคนเลี้ยงแกะชายหญิง ซึ่งอยู่กันอย่างอิสระและใช้ชีวิตง่าย ๆ ในชนบท เรียกว่า pastoral lyric การเขียนแบบนี้ไม่ได้แสดงชีวิตชนบทแบบเป็นจริง แต่เป็นชนบทแบบที่กวีใช้จินตนาการเกี่ยวกับความสุขความสงบในชนบท ตัวอย่างเช่น

"The Passionate Shepherd to His Love" ของ Marlowe เป็นต้น

รูปแบบการเขียน lyric ที่ใช้กันแพร่หลายในสมัย Queen Elizabeth ที่ 1 อาจแบ่งได้กว้าง ๆ เป็น 3 แบบ คือ

1. Song มีโคลงหลายโคลงนำเอาไปร้องเป็นเพลงได้ lyric บางโคลง คล้ายกับ ballad คือมีสร้อยบท (refrain) แต่ไม่ได้เล่าเรื่องแบบ ballad ตัวอย่างเช่น "Back and Side Go Bare" การเขียน song นี้ ไม่มีแบบแผนตายตัวบางบรรทัด ยาว บางบรรทัดสั้น คำและรูปประโยคเป็นแบบง่าย ๆ

2. Lyric poems in stanzas คล้าย song แต่ไม่ได้มีไว้ร้องเป็นเพลง แต่มีไว้สำหรับอ่าน เขียนเป็นบรรทัดสั้น ยาว ต่าง ๆ กัน มีจังหวะและคำคล้องจองกัน

3. Sonnet เป็นรูปแบบของ lyric ที่นิยมใช้กันมากในสมัยนี้ เป็นคำประพันธ์ ร้อยกรองที่มี 14 บรรทัด มีแบบแผนสัมผัสและหลักเกณฑ์ต่าง ๆแน่นอน คงจะโคกกล่าวถึงรายละเอียดต่อไป ในตอนที่เกี่ยวกับ sonnet

Back and Side Go Bare

โคลงนี้เป็นเพลงที่ขกของการคิมเหล้า ไม่มีใครทราบว่ใครแต่ง
เพลงนี้อยู่ในละครเรื่อง "Gammer Gurton's Needle"

Back and side go bare,
Both foot and hand go cold;
But, belly, God send thee good ale enough,
Whether it be new or old.

I cannot eat but little meat,
My stomach is not good;
But sure I think that I can **drink**
With him that wears a hood.
Though I go bare, **take** ye no care,
I am nothing a-cold;
I stuff my akin so full within
Of jolly good ale and old.

Back and side go bare, etc.

I love no **roast** but a **nutbrown toast**,
And a crab² laid in the fire;
A little bread shall do me stead,
Much bread I not desire.
No frost nor snow, no **wind**,³ I trow,
Can hurt me if I wold,⁴
I am so wrapped, and **thoroughly** lapped⁵
Of jolly good ale and old.

Back and side, go bare, etc.

And Tib my wife, that as her life
Loveth well good ale to seek,
N oft drinks she, till ye **may** see
The tears run **down** her cheek.
Then doth she **trow**⁶ to me the bowl,
Even as a maltworm should;
And **saith**,⁸ "Sweetheart, I took my part
Of this jolly good ale and old."

Back and side, go bare, etc.

Now let them drink, till they nod and wink,
Even as good fellows should;
They shall not miss to have the bliss
Good ale doth bring men to.

And all poor souls that have scoured bowls,
Or have them lustily **trowled**,
 God save the lives of them **and** their wives,
 Whether they be young or old.

Back and side go bare, **gobare**,
 Both foot and hand go cold;
 But, belly, God send thee good ale enough,
 Whether it be new or old.

Anonymous

-
- 1 **him that wears** a hood : **a monk**
- 2 a crab : a roasted **crab** apple
- 3 trow : believe
- 4 if I **wold** : even if I would give it a chance
- 5 **thoroughly** lapped : thoroughly wrapped up
- 6 **trowl** : pass the drinking bowl around
- 7 **maltworm** : one who likes to drink. **Maltworm** is used to
 infest malt in order to **make ale or** beer.
- 8 saith : said

Questions

1. How does this **song** resemble the ballad?
2. In stanza three, the speaker does not care about good clothes. **Why** not?
3. **Point** out some humorous statements. How does the speaker show his humor?

O Western Wind

Lyric สั้น 4 บรรทัดนี้ เขียนขึ้นประมาณศตวรรษที่ 16 ไม่มีใครทราบว่าผู้ใดเขียน แต่ก็เป็น lyric ที่มีชื่อในค่านการแสดงผลและการใช้ภาพพจน์ได้อย่างชัดเจนด้วยคำที่ง่าย เกือบทุกคำที่ใช้เป็นคำพยางค์เดียว

O Western wind, when wilt thou blow
 That the small rain down can rain?
 Christ, that my love were in my arms,
 And I in my bed again!

Questions

1. What does the speaker desire?
2. Is the speaker happy or unhappy? How do you know?
3. What is the *tone* of the speaker in the whole poem?
4. West wind in England rises in spring. What association does the wind and the rain in the first two lines have with the last two lines?

The Passionate Shepherd to His Love

Come live with me and be my love,
 And we will all the pleasures prove
 That hills and valleys, dales and fields,
 And all the craggy mountains yield.

There will we sit upon the rocks
 And see the shepherds feed their flocks,
 By shallow rivers, to whose falls
 Melodious birds sing madrigals.

There will I make thee beds of roses
 And a thousand fragrant posies,
 A cap of flowers, and a kirtle
 Embroider'd all with leaves of myrtle.

* a dress

A gown made of the finest wool,
Which from our pretty lambs we pull,
Fair lined slippers for the cold,
With buckles of the purest gold.

A belt of straw and ivy buds
With coral clasps and amber studs:
And if these pleasures may thee move,
Come live with me and be my love.

*

The shepherd swains shall dance and sing
For thy delight each May-morning:
If these delights thy mind may move,
Then live with me and be my love.

Christopher Marlowe

หมายเหตุ คำว่า **move** กับ **love** ออกเสียงแล้วไม่คล้องจองกัน แต่ก็นับว่าเป็น **rhyme** อย่างหนึ่ง ที่เรียกว่า **eye-rhyme** เพราะเขียนคำลงท้าย **-ove** เหมือนกัน

Questions

1. Write the first stanza into normal subject - verb - object sentence **pattern**. What do the words "prove" and "yield" mean?
2. Are the promises of the shepherd possible? Which could be **possible** and which impossible?
3. What is the attitude of the shepherd towards love?
4. Why is this poem called a pastoral lyric?

The Nymph's Reply

If all the world and love were young,
And truth in **every** shepherd's tongue,
These pretty pleasures might me move
To live with thee and be **thy** love.

* คำว่า **swain** มาจากภาษา Norse โบราณ ใช้ในความหมายของเด็กรับใช้ แต่ใน **pastoral lyric** หมายถึงเด็กหนุ่มที่เลี้ยงแกะ ส่วนมากถวิลภวภาพให้เกี่ยวพาราสีหญิงสาวสวยที่อยู่ชื่นชม

Time drives the flocks from field to fold,
 When **rivers** ~~freeze~~ and rocks grow cold;
 And **Philomel** **becometh** dumb;
 The rest complains of cares to come.

* nightingale

The flowers do fade, and wanton fields
 To wayward winter reckoning yields:
 A honey **tongue**, a heart of gall,
 Is fancy's spring, but sorrow's fall.

Thy gowns, thy shoes, thy beds of roses,
Thy cap, **thy** kirtle, and **thy** posies
 Soon break, soon wither, soon forgotten,
 In folly ripe, in reason rotten.

Thy belt of straw and ivy buds,
 Thy coral clasps and amber studs,
 All these in **me** no mean8 can **move**
 To come to thee and be thy love.

But could youth last, and love still breed,
 Had joys no date, nor age no need,
 Then these delight8 my mind might **move**
 To live with **thee** and be thy love.

Sir Walter Raleigh

หมายเหตุ คำว่า **nymph** ความหมายในนิยายปรัมปราของกรีก หมายถึง นางไม้ที่อาศัยอยู่ตามธรรมชาติเช่น ในป่า ลำธาร หรือภูเขา ใน **pastoral lyric** ไม่ได้หมายถึงนางไม้ แต่หมายถึง หญิงสาวสวยที่อยู่ชนบท

Questions

1. What **makes** you think that this poem is the reply to the preceding **poem** of Marlowe? Find details which relate this poem to Marlowe's.
2. What is the nymph's attitude towards love? How is it different from that of the shepherd?
3. What images does the nymph use **to** point out the impossibility of the shepherd's promises?

It Was a Lover

It **was** a lover and his lass,
 With a hey, and a ho, and a hey nonino,
 That **o'er** the green corn-field did pass,
 In spring time, the only pretty ring time,
When birds do sing, hey ding a ding, **ding!**
 Sweet **lovers** love the spring.

Between the acres of the rye,
 With a hey, and a ho, and a hey nonino,
 Those pretty **country** folks would lie,
 In **spring** time, the only pretty ring time,
 When birds do sing, hey ding a ding, **ding!**
 Sweet lovers love the spring.

This carol they began that hour,
 With a hey, and a ho, and a hey nonino,
 How that a life was but a **flower**
 In spring time, the only pretty ring time,
 When birds do sing, hey ding a ding, **ding!**
 Sweet lovers love the spring.

And therefore take the present time,
 With a hey, and a ho, and a **hey** nonino,
 For love is **crownèd** with the prime
 In spring time, the **only** pretty ring time,
 When birds do sing, hey ding a ding, **ding!**
 Sweet lovers love the spring.

William Shakespeare

Questions

1. Point out the lines that you think is the theme of the poem.
 What is its **theme**?
2. **Is** the imagery suitable for the theme?
3. What is the mood of this poem?
4. What do you think of the repetition you find in every stanza? **What**
 effect **does** it give?

On My First Son

Ben Jonson แสดงความเศร้าโศกจากการที่ลูกชายของเขาได้ตายจากไปตั้งแต่อายุ
 ยังน้อย กวีไม่ได้พรรณนาโดยตรงในโคลงว่าเขาเสียใจมากเพียงใด แต่ถ้อยคำและภาพพจน์
 ที่ใช้ในโคลงนี้บอกให้ผู้อ่านทราบว่ากวีมีความทุกข์อย่างมากและได้พยายามข่มความเศร้านั้นโดยการ
 พยายามหาเหตุผลต่างๆมาเพื่อทำให้เขาคือผู้ที่มีความเศร้าได้

โคลงนี้เขียนในรูปของ couplet มีสัมผัสท้ายบรรทัด คือ aa bb cc etc.

Farewell, thou child of my right hand, and joy;
 My sin was too much hope of thee, lov'd boy.
 Seven years thou wert lent to me, and I thee pay,
 Exacted by thy fate, on the just day.
 O, could I lose all father, now! For why
 Will man lament the state he should envy --
 To have so soon scap'd world's, and flesh's rage, ¹escape
 And if no other misery, yet age?
 Rest in soft peace, and ask'd, say here doth lie
 Ben Jonson his best piece of poetry.
 For whose sake, henceforth, all his vows be such
 As what he loves may never like ²too much. ²thrive

Ben Jonson

หมายเหตุ Child of my right hand ในบรรทัดแรกหมายถึง Benjamin
 ชื่อลูกชายของ Ben Jonson ซึ่งตายในปี ค.ศ. 1603 ในภาษา Hebrew แปลว่า
 "child of the right hand"

Questions

1. The word "lent" in line three shows his bitter feeling. He compared fate to the money lender that did not tell the date when he demanded the owing back. The word "just" in line four also has double meaning. What are they?

2. In the second **four lines**, he tried to **rationalize** the **misery**. Why **did** he think of his **son's** death at the age of seven **as** "the **state he should** envy"? What reason did he try to give **to** himself?
3. In the last four lines, **what is** the best thing he **can** give to **his** son?
4. What did he teach himself at the end of the poem? **Paraphrase** the idea of the last two lines.

The quality of mercy . . .

โคลงนี้คัดทอนมาจากบทละครของ William Shakespeare เรื่อง The Merchant of Venice เป็นตอนที่ Portia ผู้พิพากษา เธอพยายามชักจูงให้ Shylock สงสาร Antonio ให้ยกเลิกสัญญาที่จะทักเื้อ Antonio โดยกล่าวถึงคุณค่าของความเมตตาปราณี โคลงที่คัดทอนมานี้เขียนในรูปแบบที่เรียกว่า blank verse คือไม่มีสัมผัสในกอนท้ายของแต่ละบรรทัด แต่ทุกบรรทัดใช้ iambic pentameter คือ $\sim / 5$ คู่ ในหนึ่งบรรทัด ของ William Shakespeare ส่วนมากเขียนในรูปแบบของ blank verse

The quality of mercy is not **strain'd**,
 It droppeth as the gentle rain **from** heaven
Upon the place beneath: it is twice **bless'd**;
 It blesseth him that gives and him that takes:
 'Tis mightiest in the mightiest; it becomes
 The throned monarch better than his **crown**;
 His **sceptre** shows the force of temporal power,
 The attribute to awe and majesty,
 Wherein doth sit the dread and fear of kings;
 But mercy is above this sceptre away,
 It is enthroned in the hearts of kings,
 It is an **attribute to** God himself,
 And earthly power doth then show **likest** God's
 When mercy *seasons* justice.

William Shakespeare

Questions

1. What does the poet compare mercy to?
2. Explain the idea in line 5 and 6.
3. Point out the words that have the meaning of power.
4. Why does the speaker think of mercy as above "this sceptre sway"?

The Seven Ages of Man

โคลงที่ยกมาข้างล่างนี้คัดตอนมาจากบทละครของ William Shakespeare
เรื่อง As You Like It ซึ่งเขียนในรูปแบบของ blank verse เช่นเดียวกับ
"The quality of mercy.." Jacques เป็นตัวละครในเรื่องที่พูดข้อความดังต่อไปนี้

All the world's a stage,
And all the men and women merely players:
They have their exits and their entrances;
And one man in his time plays many parts,
His acts being seven ages. At first the infant,
Mewling¹ and puking² in the nurse's arms. ¹ the crying of
And then the whining³ school-boy, with his satchel, ² a baby
And shining morning face, creeping like snail ³ vomiting
Unwillingly to school. And then the lover ³ complaining
Sighing like furnace, with a woeful ballad
Made to his mistress' eyebrow. Then a soldier,
Full of strange oaths, and bearded like the pard,⁴ ⁴ leopard
Jealous in honour, sudden and quick in quarrel,
Seeking the bubble reputation
Even in the cannon's mouth. And then the justice⁵ ⁵ a judge
In fair round belly with good capon lin'd,⁶ ⁶ stuffed with
In fair round belly with good capon lin'd, ⁶ good food

With eyes severe, and beard of formal cut,
 Full of wise saws⁷ and modern instances;⁸ 7 saying 8 examples
 And so he plays his part. The sixth age shifts
 Into the lean and slipper'd pantaloon,
 With spectacles on nose and pouch on side,
 His youthful hose well sav'd, a world too wide
 For his shrunk shank;⁹ and his big manly voice, 9 lower part of
 Turning again toward childish treble, pipes the leg
 And whistles in his sound. Last scene of all.
 That ends this strange eventful history,
 Is second childishness and mere oblivion
 Sans¹⁰ teeth, sans eyes, sans taste, sans everything. 10 without

William Shakespeare

Questions

1. What imagery does the poet use to present the world and men's life? Do you think it is an appropriate imagery? Explain.
 2. Summarize in your own words the seven ages of man from the speaker's point of view.
 3. Give the connotative meaning of "furnace" in line 10 and "bubble" in line 14.
 4. What is Jacques's attitude towards each age and life?
-

Prothalamion

Edmund Spenser เขียน Prothalamion ขึ้นในปี 1596 จุดประสงค์เพื่อที่จะเฉลิมฉลองการแต่งงานของเจ้าบ่าวเจ้าสาวตระกูลขุนนาง 2 คู่ โคลงนี้บางครั้งเรียกว่า ode ซึ่งเป็นรูปแบบการเขียนโคลงมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ ode ของกรีกแบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ strophe, antistrophe และ epode แต่ในคำประพันธ์ร้อยกรองของอังกฤษ ode ไม่ได้แบ่งเป็นตอนที่แน่นอนแบบกรีก ส่วนมาก ode ในคำประพันธ์ร้อยกรองของอังกฤษหมายถึง lyric ประเภทหนึ่ง แต่มีความยาวมากกว่าและแสดงอารมณ์ที่ซับซ้อนกว่า song หรือ sonnet ภาษาที่ใช้ใน ode ก็มีความวิจิตรพิสดารกว่า song หรือ sonnet ทั่วๆ ไป โคลงนี้นักศึกษาจะสังเกตได้ว่าการอ้างอิงถึงบุคคลและสถานที่ใน Greek mythology อยู่เสมอ การอ้างอิงถึงบุคคล สถานที่ หรือคำพูดจากที่อื่น ส่วนมากจากประวัติศาสตร์ หรือวรรณคดี มาใช้ในโคลง เรียกว่า allusion

Prothalamion ที่คัดตอนออกมาเป็นตัวอย่างนี้มี 2 stanzas Stanza แรกบรรยายความงามที่กวีประทับใจ คือการที่ "a flock of nymphs" เก็บดอกไม้สีต่างๆ ในทุ่งหญ้าริมน้ำ ส่วนใน stanza ที่ 2 กวีบรรยายความงามของหงส์ 2 ตัวในน้ำ Spenser ได้หยิบยกรายละเอียดต่างๆ มาประกอบการพรรณนาเพื่อให้ผู้อ่านเห็นความงามที่กวีบรรยายได้ชัดเจนขึ้น

There in a meadow by the river's side
 A flock of nymphs I chanced to espy
 All lovely daughters of the flood thereby,
 With goodly greenish locks **all loose** untied
AS each had been a bride;
 And each one had a little **wicker** basket
 Made of fine twigs entrained curiously,
 In which they gathered flowers to fill their f'lasket,
 And with fine fingers cropped full feateously¹
 The tender stalks oh high.
 Of every sort which in that meadow grew
 They gathered some; the violet, pallid blue.
 The little daisy that at evening closes,
 The virgin lily end the **prinrose** true,

With store of vermeil roses,
 To deck their bridegrooms' posies
 Against the bridal day, which was not long:
 Sweet Thames! run softly, till I end my song.

With that I saw two swans of goodly hue
 Come softly swimming down along the **Lee**²
 Two fairer birds I yet did never see;
 The snow which doth the top of **Pindus**³ strew
 Did never whiter shew,
 Nor **Jove**⁴ himself, when he a swan would be
 For love of **Leda**,⁵ whiter did appear
 Yet **Leda** was, they **say**, as white as he,
 Yet not so white as these, nor nothing near;
 So purely white they were
 That even the gentle stream, the which them bare,⁶
 Seemed foul to **them**,⁷ and bade his billows spare
 To wet their silken feathers, lest they might
 Soil their fair plumes with water not so fair,
 And **mar**⁸ **their** beauties bright,
 That shone as heaven's light,
 Against their bridal day, which was not long:
 Sweet Thames! **run** softly, till I end my song.

Edmund Spenser

Notes

- ¹ feataously : neatly
² Lee : probably the river **Lee** which flowed into **Thames**
³ **Pindus** : a mountain chain in northern Greece in classic times
⁴ Jove : Jupiter, god of the sky
⁵ **Leda** : Jupiter in disguise of a swan approached **Leda**, wife of **Tyndarus**, king of Sparta, while she was bathing. From their union came **Castor**, **Pollux** and **Helen**.

6 bare ; revealed

7 to them : compared to them

8 **mar** : spoil

Questions

1. What is the atmosphere of the scenes described in the poem?
 2. **What** does the repetition at the end of each stanza "**Sweet Thames!** run softly, till I end my song" contribute to the mood of the poem?
-